

Meditacions: 4 de gener

Reflexió per meditar el 4 de gener. Els temes proposats són: som veritablement fills de Déu; l'experiència de la trobada amb Jesús; oració d'agraïment i petició.

EN LA LITÚRGIA de la Paraula llegim, durant aquests primers dies de l'any nou, la primera carta de l'apòstol Joan, escrita a Efes en tornar del seu exili a Patmos. El tema central de la carta, sobre el qual sant Joan torna una vegada i una altra, és la comunió del cristià amb Déu, que es dona a través de la fe en Jesucrist i la caritat fraterna.

«Déu és amor», diu diverses vegades l'apòstol al llarg de la carta. També assenyala que Déu és font de tot el que existeix i que el cristià és constituït fill de Déu per l'amor. Som els seus fills realment i no en sentit figurat o poètic (cf. *1 Jn* 3, 1). I arran d'aquesta filiació, podem ser anomenats pròpiament nascuts de Déu. Així ho llegim avui en la primera lectura: «No hi ha cap fill de Déu que pequi, perquè tots conserven dintre seu la llavor que Déu va sembrar-hi: Déu és el seu pare, i per això no poden pecar (...). En això es veu ben clar quins són els fills de Déu» (*1 Jn* 3, 9-10).

«Ens sabem fills de Déu, fills molt estimats de Déu», deia sant Josepmaria la nit de Nadal de 1967. «Aquesta nit el Senyor, per la seva Mare, ens enviarà tantes gràcies noves: perquè creixem en l'amor i en la filiació divina (...). Mireu, fills meus, mireu quin agraïment hem de

rendir a aquest Germà nostre, que ens va fer fills del Pare. Heu vist aquests germanets vostres, aquestes petites criatures, filles dels vostres parents, que necessiten de tot i de tots? Així és el Nen Jesús. És bo considerar-lo així, inerm. Sent el totpoderós, sent Déu, s'ha fet Nen desvalgut, desamparat, necessitat del nostre amor. Però en aquella freda solitud, amb la seva Mare i Sant Josep, el que Jesús vol, el que li donarà calor, és el nostre cor. Per tant, arrenca del cor tot el que destorbi! Tu i jo, fill meu, veurem tot allò que destorba en el nostre cor... Fora! Però de veritat. Ho repeteix Sant Joan en el capítol primer: *Quotquot autem receperunt eum dedit eis potestatem filios Dei fieri (Jn 1, 12)*. Ens ha donat la potestat de ser fills de Déu. Déu ha volgut que siguem fills seus»^[1].

DOS PESCADORS de Cafarnaüm, Joan i Andreu, seguien Joan Baptista, al qual consideraven un gran profeta. Un dia va passar Jesús al seu costat i el Baptista va afirmar: «Mireu l'anyell de Déu» (*Jn* 1, 36). «Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús» (*Jn* 1, 37). A partir d'aquella trobada, res no tornarà a ser com abans. «Plens de curiositat, van decidir seguir-lo a distància, gairebé tímids i sense saber què fer, fins que Ell mateix, girant-se, va preguntar: “Què busqueu?”, suscitant aquell diàleg que va donar inici a l'aventura»^[2]. Joan i Andreu van seguir Jesús, li van fer preguntes, «veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell» (*Jn* 1, 39): aquell dia es van convertir en apòstols per sempre.

«És Jesús qui pren la iniciativa. Quan Ell és al mig, la pregunta sempre es capgira: d'interrogants passem a ser interrogats, de “cercadors” ens

descobrim “trobat”; és Ell, de fet, qui des de sempre ens ha estimat primer (cf. *1 Jn* 4, 10). Aquesta és la dimensió fonamental de la trobada: no cal tractar amb alguna cosa, sinó amb Algú, amb “el qui Viu”. Els cristians no són deixebles d'un sistema filosòfic: són els homes i les dones que han fet, en la fe, l'experiència de la trobada amb Crist (cf. *1 Jn* 1, 1-4)»^[3].

Els dos amics, Joan i Andreu, no sabien amb claredat qui era realment Jesús. Necessitaran temps, anys de convivència i d'escolta— per comprendre el misteri del Fill de Déu. Sense por, també nosaltres travessem el llindar de casa seva per parlar amb el Mestre cara a cara, per escoltar i meditar la seva Paraula, per obrir el nostre cor com es fa amb un amic. En el silenci de l'oració aprenem a conèixer el Senyor. La mateixa pregunta dels deixebles, insistent i agosarada —«Mestre, on

vius?»— sorgeix també en la nostra ànima. «Apreneu a escoltar de nou, en el silenci de l'oració, la resposta de Jesús: “Veniu i veureu”»^[4].

«FEM, per tant, una oració de fills i una oració contínua —encoratjava sant Josepmaria durant un Nadal—. “*Oro coram te, hodie, nocte et die*” (Ne 1, 6); oro davant teu nit i dia. No m'ho heu sentit dir tantes vegades: que som contemplatius, de nit i de dia, fins i tot dormint; que el son forma part de l'oració? Ho va dir el Senyor: “*Oportet semper orare, et non deficere*” (Lc 18, 1). Hem de pregar sempre, sempre. Hem de sentir la necessitat d'acudir a Déu, després de cada èxit i de cada fracàs en la vida interior. Especialment en aquests casos, tornem amb humilitat, per dir al Senyor: malgrat tot, soc fill teu! Fem el paper del fill pròdig. Com diu

en una altra part l'Escriptura:
pregant sempre, no amb llargues
oracions vocals (cf. *Mt 6, 7*), sinó amb
oració mental sense soroll de
paraules, sense gest extern. On
preguem? “*In angulis platearum...*”
(*Mt 6,5*). Quan anem pel mig dels
carrers i de les places, hem d'estar
pregant constantment»^[5].

Aquell dia, sant Josepmaria suggeria
elevant accions de gràcies pel Nadal i
encoratjava els qui l'escoltaven a
somiar en l'oració, a pensar en gran,
a demanar que es fes la voluntat de
Déu en tantes ànimes. «I com hem de
pregar? Pregar amb acció de gràcies.
Donem gràcies a Déu Pare, donem
gràcies a Jesús, que es va fer infant
pels nostres pecats; que es va
abandonar, patint a Betlem i a la
Creu amb els braços oberts, estesos,
amb gest de Sacerdot Etern (...). I
també la petició. Què hem de
demanar? Què demana un nen al seu
pare? Papà..., la lluna!: coses

absurdes. Demaneu i rebreu,
truqueu i se us obrirà (Mt 7, 7). Què
no podem demanar a Déu? Als
nostres pares els hem demanat tot.
Demaneu la lluna i us la donarà;
demaneu-li sense por tot el que
vulgueu. Ell sempre us ho donarà,
d'una manera o d'una altra.
Demaneu amb confiança»^[6].

A la casa on viu Jesús també trobem
la presència dolça de Maria. A ella li
demanem que sapiguem viure com a
fills *nascuts de Déu* i anar a
l'encontre de Jesús per habitar a casa
seva.

^[1] Sant Josepmaria, *En diàlogo con el Señor*, meditació “Rezar sin interrupción”, 1a-2b.

^[2] Sant Joan Pau II, Missatge per la XII Jornada Mundial de la Joventut (París, 1997), 15-VIII-1996.

[3] Ibid.

[4] Ibid.

[5] Sant Josep maria, *En diàleg con el Señor*, meditació “Rezar sin interrupción”, 2c-2d.

[6] Ibid., 3b-3c.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditaciones-4-de-gener/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditaciones-4-de-gener/) (01/02/2026)